

SENSE REMORDIMENTS

S'acabava el diumenge i les llums blaves intermitents dels cotxes de la policia, amb tots els amics i veïns que feien pinya al meu voltant, donaven al pati de casa un aire més proper a un ball de festa major, que no a una detenció amb tota regla que era justament el que estava passant. La Laura, amb la que portava vint i dos anys casat, em mirava amb ulls espantats i fins i tot diria que amb preocupació, si no fos perquè la coneixia prou be com per entreveure que en el fons d'aquella mirada hi havia molta comprensió, i això em feia sentir valent; el Guillem i la Mireia encara prou joves per sentir por davant el que estava passant, traspuaven una manifesta expressió d'admiració cap al seu pare, i tota la resta de gent que contemplava l'escena m'animava com si hagués estat l'autor del gol decisiu contra l'etern equip rival. No sentia cap remordiment pel meu crim, és més, tenia un estrany orgull que m'apropava al que deuriem sentir aquells personatges dignes de rebre el tracte d'heroi.

Havia estat un cap de setmana molt especial, les ultimes hores havien contingut l'optimisme més desbordant que ningú hagués experimentat mai, la por a la crisi i les males notícies entorn la davallada de la borsa i el creixement del deute que ens tornarien a sacsejar a l'inici de setmana s'havia fet fonedissa, i tot eren plans de futur, projectes familiars, rutes alternatives amb els amics, i un somriure desbordant de complicitat en tots aquells als qui havia tingut la confiança d'explicar la meva malifeta.

No vaig sentir vergonya quan el sergent Masdeu dels mossos em va posar les manilles, això es un poble gran on tots ens coneixem, i amb en Carles havíem estudiat junts a l'institut, a més de viure el seu ascens de guàrdia urbà a sergent de la policia autonòmica, sense que cap dels dos haguéssim imaginat que un dia ens veuríem en una situació com aquesta.

-Em sap greu però te les he de posar fins que siguem a comissaria.

-No hi fa res Carles, ho havia de fer, portava tota una vida suportant-ho, cada cap de setmana la mateixa pressió.

En Carles em va abaixar el cap mentre m'empenyia suaument dins el cotxe patrulla i em deia amb un to solemne, que confirmava que allò no era cap festa si no més aviat un *thriller* amb regust de bon cinema negre: Ja saps que estàs detingut per assassinat, quan arribem podràs telefonar al teu advocat.

Aquelles paraules van provocar que per uns segons passes pel meu davant tota l'escena que havia protagonitzat feia tant sols unes hores, el mati de dissabte :

Vaig entrar a la oficina i sense ni mirar-lo el vaig arrencar del seu lloc habitual, després d'abocar-hi tota la meva mala llet va quedar fet un sant crist, ningú tornaria a ocupar mai més aquell lloc en aquella taula. Em va costar molt poc dur-lo fins al jardí de casa i enterrar -lo sabent que la Laura i els nens havien sortit de compres, finalment hi vaig plantar uns geranis al damunt i m'ho vaig mirar sense cap penediment, com ho hauria fet en Humphrey Bogart en una de les seves millors interpretacions.

Mentre el cotxe s'allunyava, mirava enrere i veia els rostres d'agraïment de tota aquella gent que seguiria vivint un llarg cap de setmana sense que ningú trobes a faltar la víctima del meu crim. Em vaig girar per dir a en Carles: Algú ho havia de fer,estic orgullós d'haver assassinat el dilluns, tothom l'odia, perquè el necessitem a ell i a la nova setmana?

En Carles va somriure – Tens raó, pel que ens havia de portar, no ho hauria de dir però gràcies per haver-nos donat un cap de setmana sense dilluns.